

Від батька до сина – династія сім'ї Білоусів

Жанна ШЕВЧУК-БІЛОУС

Мій чоловік Микола Іванович Білоус народився у великій і багатодітній родині 1942 року на Хмельниччині, в селі Борисові. Він був наймолодшою дитиною в сім'ї. Його батько Іван Андрійович був столяром, мати Ганна Степанівна – домогосподаркою. Дитинство Миколи проходило в тяжкі військові та повоєнні роки. Щоб прогодувати велику сім'ю, мати вимушена була залишати на старших дітей і маленького Миколку,

якому не було ще й року. Вона пішки ходила до Острога, щоб продати щось та купити дітям хліба. Часто поверталася пізно вночі. Фактично другою мамою для Миколки була його старша сестра Марія, якій було на той час десять років. Ставши дорослою, Марія присвятила своє життя педагогічній роботі.

Зі сльозами згадувала Миколина мама – моя свекруха – як її найстаршу доньку в роки німецької окупації забрали на примусові роботи до Німеччини. З приходом фашистських окупантів в село Борисів у родині відібрали корову. Мати на ко-

лінах благала німців не забирати годувальницю, вказуючи на дітей. Тоді німці поставили її разом з дітьми біля стіни їхньої хати і, погрожуючи зброєю, проводили нею по дітях. Старші сини – Олексій та Вітя – вирізали з дерева полицки й продавали на базарі, щоб допомогти батькам.

В 1945 році старша сестра Миколи – Ольга, після повернення з примусових робіт з Німеччини, вийшла заміж за далекого родича Бориса Диджуля, виїхавши в місто Острог. Згодом до Острога переїжджає й сім'я Білоусів. Батько Іван Андрійович був хорошим майстром по дереву. Він робив на замовлення діжки, граблі, цебри. Але зароблених важкою працею грошей не вистачало для того, щоб прогодувати велику сім'ю.

В середині п'ятдесятих років старший брат Олексій пішов працювати на Острозьку меблеву фабрику. Згодом туди ж влаштувався й чотирнадцятирічний Микола. Тяжко було працювати в нічні зміни неповнолітньому хлопцеві. Микола згадував, як одного разу під час перерви нічної зміни, втомлений, приліг на купу стружки і заснув. Робочим шкода було його будити. Та підійшов старший брат Олексій, який працював майстром і насварив Миколу. Хлопець назавжди запам'ятав цей прикрий випадок.

З роками Микола закінчив вечірню Острозьку середню школу. Пізніше відслужив в армії. Після демобілізації повернувся знову на Острозьку меблеву фабрику. Своєю сумлінною й наполегливою працею добивався успіхів у роботі. В місцевій газеті часто з'являлися статті про добросовісного й порядного працівника Острозької меблевої фабрики Миколу Білоуса.

У 1966 році Микола Іванович одружився зі мною. Наша сім'я поповнилася з народженням сина Дмитра в 1967 році. А молодий батько вступає до Львівського лісотехнічного інституту на заочну форму навчання. Після отримання диплома Микола Іванович працює інженером-технологом, інженером і навіть деякий час директором Острозької меблевої фабрики. В останні роки, перед закриттям фабрики, працював завідуючим виробництвом, старшим технологом. Як розповідали мені його колишні колеги, Микола на роботі був завжди витриманий, спокійний, прислухався до робітників, допомагав їм порадами. Був доброзичливою й порядною людиною. Він постійно працював над підвищенням свого фахового рівня, за що нагороджений багатьма грамотами, медаллю «Ветеран праці». Був активним у громадському житті колективу.

За пропозиціями і проектом Миколи Білоуса виготовлялося обладнання для музею книги та друкарства в Острозі, який створювався у 1985 році. Але він ніколи цим не хвастася. Лише казав мені: «Коли ти підеш до музею книги?».

Білоус Микола Іванович був офіцером – старшим лейтенантом запасу. В 1968 році його було мобілізовано для участі у чехословацьких подіях. Та підрозділ, в якому перебував тоді мій чоловік, не перетнув кордон.

Микола дуже любив природу, рибалку, ліс, поле. Вільний час ми старалися провести всією сім'єю на природі. Дуже переживав мій чоловік розвал і закриття меблевої фабрики, де майже все життя працював. Він не зміг себе знайти в іншій роботі, тому, мабуть, через це й важко захворів. Після тривалої хвороби Микола Іванович Білоус відійшов у вічність.

Любов батька до роботи з деревом передалася й іншим дітям Івана Андрійовича Білоуса. Саме тому ще два брати Миколи присвятили своє життя праці в лісовій промисловості. Олексій Іванович працював головним інженером на Острозькій меблеві фабриці, Володимир Іванович – головним інженером Рівненського правління меблевих фабрик області.

До друку підготувала зав. відділом історії Державного історико-культурного заповідника м. Острога
Марія ДАНИЛЮК